

DE STER VAN NEDERLAND

1 JULI 1933

No. 13

38e JAARGANG

Leef om te leeren en leer weer te leven:
't Is ieders plicht naar volmaking te streven.

de Vrije.

ALLES WEL! ALLES WEL!

1847 — 24 JULI — 1933

Wij vinden wis in 't Westen, ver van hier,
't Land door God ons bereid.
Daar wordt de Kerk den volkreñ een banier,
Als weleer is voorzeid.

Dan zingen wij met rein genot,
Ter eer van onzen Heer en God,
Bij zielverheffend snarenspeel:
Alles wel! Alles wel!

WAAROM SOMMIGEN WEIGEREN ACHT TE GEVEN OP DE EVANGELIE-BOODSCHAP

Reeds meer dan honderd jaren wordt de glorievolle waarheid rond de aarde gedragen, dat de God des Hemels, die Zich in vroegere dagen aan uitverkoren mannen herhaaldelijk heeft openbaard, Zich in deze laatste dagen opnieuw openbaarde. Vele duizenden hebben deze vreugdevolle tijding vernomen, hebben de waarheid ervan onderzocht, en zijn tot de slotsom gekomen, dat bedoelde gebeurtenissen werkelijkheid zijn. Maar een nog veel grootter aantal heeft dezelfde blijde boodschap gehoord zonder er die aandacht aan te schenken, welke zij verdient.

Sommigen vreezen, dat een ernstig onderzoek hun geloof in zekere christelijke principes zal kunnen beïnvloeden, terwijl zij juist deze principes steeds als iets kostbaars gekoesterd en er dikwijls troost en opbeuring uit hebben geput. Van het klaarder licht en van de grootere kennis, welke God in deze laatste dagen aan de wereld heeft geschonken, hebben zij zich daardoor, zonder het zelf te weten, beroofd.

Er zijn zooveel heilige herinneringen verbonden aan de oude geloofsovertuigingen en de eeuwenoude traditie, dat het voor vele menschen is, alsof ze met onheilige handen een heilig altaar zouden beroeren, indien ze slechts even aandacht zouden schenken aan de bewering, dat het God heeft behaagd bij de openbaringen vervat in den Bijbel, andere te voegen. Daarom kan er bij voortdoring niet genoeg den nadruk gelegd worden op het heerlijke feit, dat niet alleen niemand behoeft afstand te doen van welke heilige Christelijke waarheid dan ook, maar tevens, dat bij het aanvaarden van de leerstellingen van het Mormonisme, dat wil dus zeggen van de openbaringen van God in dezen tijd, elk warm gekoesterd Evangelie principe in schoonheid en duidelijkheid zal toenemen.

Bij het onderzoeken der leerstellingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heilige der laatste Dagen is het aan vele ernstige onderzoekers naar godsdienstige waarheden met verbazing duidelijk geworden, welk een groot aantal inspireerende waarheden tot hen was gekomen, waarheden die alle de ware leerstellingen van het christelijk geloof bevestigen en er bovendien zooveel meer licht op doen schijnen. Bij een voortgezet onderzoek begrijpen zij, van welke groote beteekenis de ware Evangelie-leer eigenlijk is en komt het hun hoe langer hoe meer onbegrijpelijk voor, hoe het mogelijk is, dat zoovele menschen, die beweren den bijbel te gelooven, kunnen voortgaan de boodschap van het herstelde Evangelie te verwerpen. Zooals door ons zoo dikwijls wordt getuigd, is er niets in de leerstellingen van Christus of van Zijne Apostelen, geen enkel waar principe of verordening van het Evangelie dat moet worden verlaten of waaraan niet langer geloof zou mogen

geschonken worden als een gevolg van het aannemen van de boodschap van Joseph Smith, den Profeet.

Door hem heeft de Heer het ware Evangelie van Jezus Christus opnieuw geopenbaard. Dit was noodig geworden, doordat de wereld het ware geloof had verlaten, zooals geïnspireerde mannen uit vroegere tijden duidelijk hebben voorspeld. De afval was van te voren aangekondigd. Dezelfde Evangelie-leerstellingen, dezelfde geestelijke gaven en zegeningen welke de oorspronkelijke Christelijke Kerk heeft bezeten, moeten in de herstelde kerk van Christus worden teruggevonden. Meer dan honderd jaren geleden werd deze georganiseerd op bevel van God en door Zijn raadslagen geholpen, door mannen, die door Hem waren geïnspireerd en van Hem volmacht hadden ontvangen om Zijn Kerk en Koninkrijk te vestigen op aarde in deze laatste dagen, met de belofte, dat deze goddelijke organisatie nimmer meer zou verdwijnen of aan een ander volk zou worden gegeven.

De herstelling van het Evangelie heeft een lichtstroom geworpen op de leerstellingen van den Christelijken godsdienst. Verschillende vragen betreffende het karakter en de persoonlijkheid van God en betreffende de verwantschap van de menschen tot Hem; de voorwaarden tot zaligheid, de bestraffing der onrechtvaardigen, de belooning der rechtvaardigen, de bestemming van hen die nooit het Evangelie hoorden, de toekomst van Israël en vele andere vragen, eveneens van hoog belang voor het menschelijk geslacht, zijn dikwijls naar voren gebracht, maar de moderne Christenheid wist er geen bevredigende antwoorden op te geven. Door de openbaringen, welke God in deze dagen aan geïnspireerde apostelen en profeten heeft gegeven, en welke in volkomen harmonie zijn met de Bijbelsche leerstellingen, zijn nu al deze vragen op gezaghebbende wijze beantwoord.

De toestand is nu zoo dat, terwijl God in zijn genade opnieuw van den hemel heeft gesproken en het ware Evangelie van Christus wederom heeft hersteld in Zijn volheid, en bovendien honderden zendingen aan de wereld getuigenis brengen van de waarheid hiervan, velen zich van deze getuigenis afwenden met dezelfde verontschuldiging als de Joden in Jezus' tijd. Zij beweren, dat zij zoozeer hangen aan het geloof hunner vaderen, dat zij aan eenige andere religie geen aandacht kunnen schenken.

Mogen zij, voordat het te laat is, tot de ontdekking komen, dat zij den raad van God verwerpen tot hun eigen veroordeeling, wanneer zij blijven weigeren acht te geven op de openbaringen, welke God in deze dagen aan de wereld heeft geschonken.

(Liahona.)

Vertaald door V.

Het slotwoord.

Van alles wat gehoord is, is het einde van de zaak: Vrees God, en houd Zijne geboden, want dit betaamt allen menschen. Prediker.

HOE MEN LEERT ONDERWIJZEN

(Vervolg van bl. 153)

Snuffelend in een oude jaargang van De Hollandsche Lelie, kwamen wij het volgende bekroute opstel tegen, dat wij hier inlasschen: het is de kennismaking overwaard. Het opstel spreekt over een onderwijzeres in de gewone school, maar het geheim, dat het opstel bespreekt: *hoe de les boeiend te maken*, geldt evenzo goed voor de Zondagsschool.

De Kunst van Onderwijzen

Met *liefde* moet eene onderwijzeres haar taak aanvaarden, met *ernst* moet zij die ten uitvoer brengen.

„U bent dus niet bang voor eene lastige klasse?”

Een hartelijke lach weerklonk en Emy antwoordde: „Niet erg, mijnheer, ik zal mijn best doen.”

De directeur zag de nieuwe onderwijzeres aan: groote blauwe oogen lagen vol bezieling in hunne kassen en zagen vroolijk de wereld in, met vollen jubel scheen zij hare jeugd te genieten, en 't was alsof ook *hij* het ruischen der vriendelijke engelen hoorde die Levenslust en Blijmoedigheid heeten. Het werd hem vreemd te moede, en als bij ingeving begreep hij, dat zoo *iemand*, dan zou dit aantrekkelijke persoontje de harten der kinderen veroveren. Hij drukte haar vriendschappelijk de hand: „Welnu, juffrouw, dan zal het wel goed gaan.”

Er zijn menschen, die zoo'n invloed op anderen uitoefenen, doordat zijzelf een drang in zich voelen tranen te drogen en bloemen te strooien, zij weten ook heel spoedig het vertrouwen van kinderen te winnen en krijgen steeds grooter macht over hen, daar ze zachtheid en liefde aan ernst paren.

Emy stond voor hare klasse: Tachtig kinderoogjes zagen haar met min of meerdere nieuwsgierigheid aan, en Emy voelde, dat zij „*gewogen*” werd; of ze *zwaar* genoeg dan wel „*te licht*” bevonden zou worden?

„Ziezoo,” sprak zij, na eenige oogenblikken, „nu kunt ge mij geloof ik wel uitschilderen, laat mij nu eens zien, of ge even mooi *zitten*, als *kijken* en *praten* kunt.” Er was iets opwekkends in die heldere stem, die de woorden op zacht-ernstigen toon deed hooren; even zagen ze haar verwonderd aan, en deden toen wat zij wenschte, alsof ook zij nu reeds begrepen, dat Emy gehoorzaamheid beschouwde als een plicht die als van zelf moest worden nagekomen. Nu daar die veertig jonge kinderen zoo rustig zaten, nam zij ze eens allen in oogenschouw. Zij kende ze geen van allen, maar nu reeds begreep zij de uitdrukking van menig gezichtje.

Bleek, mager, lijdend, lagen groote donkere oogen in hunne kassen, en schenen van de wereld nog niet veel anders dan de sombere, treurige zijde te hebben gezien.

O! Hoeveel ontbering moesten zij reeds kennen, die stompertjes, met die ingevallen wangen en dunne magere handjes. Emy rilde er van; maar zij las *meer* in die kinderoogen, zij las een groote zucht naar liefde, een schreeuwende behoefte naar geestelijk voedsel. — O, Emy verstond die klacht, „wat is liefde, ik ken slechts koude onverschilligheid”, en zij ontdekte een diepe leegte in die jonge harten! En in haar sprak eene stem; zie hier uw arbeidsveld, hier moet gij werken. — Met deze kinderen moet gij voortaan niet alleen *werken* — leven moet gij *in hun midden*. Groot en moeilijk is uw taak, maar *schoon* en rijk aan voldoening! Wilt gij hier waarachtig nuttig zijn, zoo geef uzelf aan uwe leerlingen, met uw geheele hart; heb ze lief, ziedaar het gebod, heb ze lief en breng de reinste beginselen van deze liefde in practijk.

Al deze gedachten verdrongen elkaar in die enkele oogenblikken en zij vergat bijna dat zij dadelijk reeds haar taak aanvaarden moest, zij dwong zich daarom te beginnen — en eens nader kennis met hare leerlingen te maken. Eén voor één zeiden ze hun naam, — en als Emy eens één niet goed verstond en daardoor den naam verdraaide dan klonk er een hartelijk gelach in de klasse en Emy lachte 't hartelijkste mee, met haar frisch helder geluid.

„Is Juf niet boos, als we lachen?” vroeg plotseling een klein ventje met diepe donkerblauwe oogen, die te ernstig waren voor zoo'n jong kind. Emy keek den vrager aan: „Welneen, kereltje!”

„Die andere juffrouw was altijd boos, en wou het volstrekt niet hebben”, vervolgde een tweede.

„Kom”, sprak Emy, „dat zullen jullie wel niet goed begrepen hebben, in ieder geval — als ik lach, lacht dan maar vrij mee, hoor, je kunt immers evenals ik wel dadelijk weer rustig zijn?” — „Zeker, juf”, riepen allen uit één mond, en de daad bij het woord voegende, kon men een speld hooren vallen in de klasse.

Wat menigeen door strenge orders wellicht niet had verkregen, gelukte Emy doordat zij een grens wist te trekken tusschen vrijheid en dwang — kinderen hebben van nature neiging tot vroolijheid, zij kunnen niet een heel uur in één plooi blijven of vervallen in een slaperigen toestand, dit begreep Emy — zij was zelf nog zoo jong, de levenslust tintelde in hare aderen — welnu met opgewekte vroolijke gezichten zouden de kinderen voor haar zitten, dat *wilde* ze — en om dat doel te bereiken, mochten zij vrij eens hartelijk lachen! Gepaste vrijheid geeft den kinderen een soort van vertrouwen in zichzelf, dat gunstig werkt.

Emy was onderwijzeres. Ja, maar voor alles was ze een „optimiste”, en dat ze met lachend oog de wereld in keek — gaf een prettige, aangename stemming in de klasse, die niet mag ontbreken.

De namen weet ze — en nu zou ze een aanvang maken met de les. „Lezen” stond op den rooster, en de voorkomende directeur had de boekjes reeds klaar gezet. Vlug liet Emy door een der leerlingen het hoopje ronddelen — zelf deed ze dit niet, daar ze

„rust” en „orde” wilde hebben, en heel goed begreep, dat het beter is de klasse in 't oog te houden en op alles attent te zijn, dan achter in de klasse de boekjes rond te deelen — vooral in den eersten tijd kan men niet te veel op zijn qui-vive zijn. De bladzijde opengeslagen, las Emy het verhaaltje voor, legde alles duidelijk uit en liet toen lezen. Waarom was ieder zoo oplettend en begonnen die oogjes meer te schitteren?

Ja, om de les boeiend te maken, daarvan had Emy het geheim. Zij ging niet machinaal van 't rijtje af, maar gaf links en rechts beurten, vroeg dan aan deze, dan aan gene, bracht zooveel mogelijk variatie in de les, liet verhaaltjes bedenken met dezelfde strekking, gaf aan een der besten de eer het lesje vóór de klasse te vertellen, en wist, in één woord, te vermijden dat men over het boekje heen in plaats van er in keek, en toen het uur om was waren de kleuren hooger, de oogen vroolijker — en Emy zelf warm en een beetje vermoeid, het grootste bewijs dat ze met hart en ziel had les gegeven. Belangstelling had ze zien te wekken bij de onverschilligsten, doordat de eenvoudigste zaak haar zelf belang in boezemde. Het tweede uur dezelfde uitwerking. Van rekenen houdt bijna geen enkel kind — en toch door Emy geleid werd het een prettige bezigheid. Ja maar wie wist ook zulke aardige sommetjes te bedenken, waarbij de kinderen zelve de belanghebbenden waren, wie nam ook bij voorkeur voorwerpen uit hunne onmiddellijke nabijheid, zoo goed bij hen bekend. Welk een genot zelf een sommetje te mogen opgeven aan de overige leerlingen, door Emy geholpen wel is waar, maar toch met den schijn, alsof het geheel eigen werk ware!

Wakker hield Emy hare kinderen, zij zorgde dat niemand afdwaalde met zijne gedachten, maar dat ze allen er bij waren met hart en ziel — moe waren de hoofdjes na dit uur, maar niet slaperig of vervelend!

Toen ze het laatste uur teekenles hadden, maakte Emy hiervan gebruik om eens iets van hunne omstandigheden te weten te komen. Ze vroeg waar ze woonden, hoeveel broertjes en zusjes ze hadden, wat de vader deed — en de kinderen lazen vriendelijke belangstelling in die vragen en beantwoordden ze gaarne.

Er was iets innemends in haar omgang, iets dat haar bemind maakte — ze toonde hen te vertrouwen, en werd dit vertrouwen geschokt, dan zagen ze dat het haar werkelijk verdriet deed en zij beloofden Juf heusch geen leed meer te zullen doen. De morgen liep ten einde, de kinderen gingen naar huis. De directeur hield een der kleinen staande: „Ook straf gehad Jan?” — „Nee mijnheer,” — „zoo, dat is ferm, is juffrouw streng?” „Nee, ja, nee mijnheer,” mokte 't ventje, „maar heel vriendelijk!”

De directeur dacht over die woorden na. Zoo vriendelijk ja, die vriendelijke opgewektheid, die levenslust had hem ook zoo getroffen. Juist ging Emy voorbij: „Dag juffrouw, bent u tevreden?”

„Zeker mijnheer, ik hoop dat wij goede vriendjes zullen worden”.

„U houdt dus van kinderen?” Een blos kleurde hare wangen.
— „Zeker, mijnheer, maar moet eene onderwijzeres dat niet, is niet alles wat zij hen aanbrengt: Beschaving, ontwikkeling de vrucht van waarachtige liefde? Zij hebben aanspraak op onze liefde, en eerst als zij zien, als zij begrijpen, dat alles wat wij voor hen doen voor hun eigen best is, dat wij het meenen, en alles voor hen over hebben, als zij dat *zien*, zullen zelfs de onverschilligsten, de oproerigsten anders worden. Maar wie geen liefdekorreltjes zaait, zal geen liefdesvruchten oogsten.

Eens komt er een tijd voor die kinderen, wier leven zoo arm aan liefde en duister dikwijls is, eens komt er een tijd waarop de grond weigert het zaad in zich op te nemen, de boom zich sluit en niet meer in staat is vruchten voort te brengen, een tijd waarop zelfs warme stralen de koude ijskorst niet zullen kunnen ontdooien, omdat in vroeger dagen de grond onbeploegd is gebleven. Welnu aan het onderwijzen is het te zorgen, dat bij onze leerlingen deze dingen nooit geschieden!”

„Liefde oogsten” dat zij ons doel. Met liefde zullen ze voor ons doen, wat wij wenschen, en daar waar strengheid dorheid veroorzaakt, zullen zachtheid en vriendelijke woorden vruchtbaar maken.”

Ze zweeg, met vuur had Emy gesproken en met welgevallen zag de directeur haar aan. „De kunst van onderwijzen, och juffrouw, zoo weinigen verstaan haar. U schijnt ze echter duidelijk en klaar te zijn.” Hij zeide haar vaarwel en zag haar na: Ja, hij mocht zich gelukwenschen, zij begreep de nooden en behoeften dier arme kinderharten. Zelfs zou hij haast wenschen één harer leerlingen te zijn.

ANTROPOS.

(Wordt vervolgd).

PRIESTERSCHAPSLESSEN

Het Juli-programma volgt hieronder:

Eerste avond: Gebed enz. Les: Priesterschapsstudies, bl. 78 en 79: Het schenken of geven van het Priesterschap; Het zegenen van kinderen.

Tweede avond: Twee toespraken, als gewoon, over:

1. De ijzeren Roede, 1 Nephi 8:24; 1 Nephi 15:24. Zie ook hoofdstukken 8 en 15.

2. Hoe lang duurt de hel — de helsche straf? Leer en Verb. 19. 76:82—85.

Derde avond: Gebed enz. Huisbezoek rapport.

Vierde avond: Gebed enz. Priesterschapsstudies, bl. 80 en 81: Karakter, Rein leven, Zelfbeheersching.

ZENDINGSNIEUWS

Ontslagen

Eervol ontslagen zijn: Ouderling John G. De Gooyer, opziener van het Zondagsschool- en O.O.V.-werk der Zending; Ouderling Frederick H. Loertscher, wiens laatste standplaats te Amsterdam was; en Ouderling Armand H. Thompson laatstelijk werkzaam te Apeldoorn.

Ouderling Thompson is op 22 Juni van Le Havre vertrokken per S.S. Washington en Ouderlingen De Gooyer en Loertscher zijn op reis naar Duitschland en Zwitserland om familieleden en vrienden te bezoeken voordat zij op 6 Juli van Le Havre zullen vertrekken per S.S. Manhattan.

Aangesteld

Ouderling James J. De Bry is aangesteld tot president van het Utrechtsche district, en Ouderling Walle Koster tot president van het Groninger district.

Verplaatst

Ouderling Alma H. Dalebout is van Den Haag naar Den Helder overgeplaatst; Ouderling Harold R. Williams van Den Helder naar Den Haag; Ouderling Calton C. Kammerman van Leiden naar Dordrecht; Ouderling Nicholas Baker van Groningen, waar hij voor den tijd van eenige weken waarnemend districts-president is geweest, terug naar Overmaas; Ouderling Lewis E. Whetman van Alkmaar naar Almelo; Ouderling Kenneth E. Knapp van Rotterdam naar Alkmaar; Ouderling John S. Lugt van Almelo naar Utrecht; Ouderling W. W. Winward van Utrecht naar Arnhem; Ouderling Morris Winward van Apeldoorn naar Amsterdam; en Ouderling Frederik Steenblik van Arnhem naar Rotterdam.

Onze slinkende Zendelingengroep

De nood der tijden heeft ons aan allerlei steden de zendingen doen onttrekken: Delft, Gouda, Schiedam, Leiden en Apeldoorn. Nu volgt Haarlem. In deze gemeenten worden echter nog even goed godsdienst-oefeningen gehouden, waartoe zendingen en plaatselijke werkers uit nabijgelegen gemeenten geregeld overkomen. Wij blijven op betere dagen hopen: „Houdt er den moed maar in!”

VAN DE REDACTIE

Joseph Smith, de Profeet-Martelaar

Enkele dagen geleden — op den 27sten Juni — was het precies negen en tachtig jaar geleden dat de Profeet Joseph Smith vermoord werd te Carthage, Illinois. Hij was nog geen negen en dertig jaar oud — in den vollen bloei zijns levens. Zijn leven was vol van actie en heeft een eeuw lang zooveel pennen en tongen in beweging gezet, dat men hun aantal niet kan tellen.

Onlangs, in de maand Maart van dit jaar, is bij de groote niet-Mormoonsche uitgevers maatschappij The Macmillan Company te New York een wetenschappelijke verhandeling van den stichter van het Mormonisme verschenen, een lijvig en doorwrocht werk. De uitgevers leiden het als volgt bij het publiek in:

„Hier is een man die geboren werd in de naakte heuvels van Vermont; die groot gebracht werd in een achterhoek van den staat New York; die nooit een college of hoogeschool van binnen gezien heeft; die in zes Staten gewoond heeft, waarvan niet één hem tijdens zijn leven wilde erkennen; die maanden doorgebracht heeft in de vieze gevangenissen van dat tijdvak; die zelfs wanneer hij in vrijheid was, achterna gezeten werd als een voortvluchtige; die eenmaal bedekt werd met teer en veeren, waarna men hem voor dood liet liggen; die, met zijn volgelingen, verdreven werd door verwoede bureu van New York naar Ohio, van Ohio naar Missouri en van Missouri naar Illinois; en die, op den onrijpen leeftijd van acht-en-dertig, doodgeschoten werd door een bende met zwartgemaakte gezichten.

„Toch is deze man burgemeester geworden van de grootste stad in Illinois en de meest vooraanstaande burger van dien staat, de aanvoeder van het grootste lichaam van geoeffende soldaten in de natie, uitgenomen het Federale leger, de stichter van steden en van een universiteit, en heeft naar het Presidentschap gedongen van de Vereenigde Staten.

„Hij heeft een boek geschreven, dat honderd jaar lang voor de literaire critici een raadsel is geweest en dat heden ten dage in breeder cirkels gelezen wordt dan eenig ander boekdeel behalve de Bijbel. Op den drempel van een organiseerende eeuw heeft hij het meest schier-volmaakte sociale mechanisme in de moderne wereld in elkaar gezet en een religieuze filosofie ont-

wikkeld, die alles van dien aard in de geschiedenis tart, wat volledigheid en samenhang betreft.

En hij heeft het machine-werk daargesteld voor een oeconomisch systeem, dat het dreigement van de Vrees uit het hart des menschen zou wegnemen, als het in werking werd gezet — de vrees voor gebrek wegens ziekte, ouderdom, werkloosheid en armoede.

„In dertig naties zijn er mannen en vrouwen die tót hem opzien als een grooter leider dan Mozes en een grooter profeet dan Jesaja; zijn discipelen tellen thans bijna een millioen; en alreeds klieft een granieten zuil de lucht over de plaats waar hij geboren werd en men is bezig een andere zuil op te richten op de plaats waar hij de inspiratie voor zijn Boek ontving.”

De heiligen der laatste dagen eeren dien naam omdat God hem geëerd heeft.

Susa Young Gates

Utah-bladen melden het overlijden, op 27 Mei, van Zuster Susa Young Gates, wellicht de grootste schrijfster in de Kerk, een waardige vertegenwoordigster van haar grooten vader, Brigham Young.

Zuster Gates, geboren 18 Maart 1856 te Salt Lake City — ruim acht jaar nadat de eerste pioniers zich in de vallei vestigden — heeft een werkzaam leven geleid. Zij was een bekwaam organiseester: Ze stichtte, reeds vroeg in haar leven, een ontwikkelingsclub, organiseerde de Muziek-afdeeling in de Brigham Young Academy te Provo en ook de huishoudkundige afdeeling in diezelfde inrichting. Haar grootste organisatie-werk was het oprichten van de Young Woman's Journal in 1889, onder de leiding van de J.V.O.O.V.

Allerlei boeken en brochures zijn van haar hand verschenen, waarvan minstens een viertal over genealogie en tempelwerk. Een historische roman: *John Stevens' Courtship*, schildert het pioniersleven in Utah. Haar geschiedenis van de J.V.O.O.V. is een lijvig boek van 500 bladzijden. Evenwel is haar laatste werk tevens haar grootste werk geworden: *History of Brigham Young*.

Bij verschillende nationale en internationale bijeenkomsten (onder anderen te Kopenhagen in 1901 en te Rome in 1914) was Susa Young Gates gedelegeerde. Aan genealogie en tempelwerk heeft zij haar mooie krachten gewijd. Maar haar voornaamste werk, dit hield zij altijd vol, was haar taak als vrouw en moeder. Zij was de echtgenote van Jacob F. Gates met wien zij eenmaal een vierjarige zending volbracht. Zij is moeder geworden van dertien kinderen: tien zoons en drie dochters. De oudste is Zuster Leah Widtsoe, de echtgenote van Dr. John A. Widtsoe, leider van de Europeesche Zending. Haar tweede dochter is Emma Lucy Gates, een bekende opera zangeres: de Utah-nachtgaaal.

Gezegend zij haar nagedachtenis.

K.

DE WEG TOT VOLMAKING

(Vervolg van bl. 151)

Les 17

Tempelwerk in het Duizendjarig Rijk

Aan een op 4 Juni 1933 te Salt Lake City door Mark Petersen gehouden Radiotoespraak ontleenen wij het volgende:

God is de Bewerker van vrijheid en het is Zijn verlangen dat alle menschen dezen zegen zullen genieten, hier en hiernamaals, door middel van het evangelie, de grootste ooit ontworpen vrijheidswet. In de woorden van Thomas Jefferson: „De God die ons het leven gaf, gaf ons terzelfder tijd vrijheid”.

Wie de haven van New York binnenzeilt, ziet daar het Vrijheidsstandbeeld, een zinnebeeld van het schriftwoord: „Vrede op aarde, goedwilligheid onder de menschen”.

De volle betekenis van dit zinnebeeld legde sterk beslag op het gemoed van een Zweedsch emigrantenmeisje, Gerda Reinholdson genaamd. Na den dood van haar vader, een officier in het Zweedsche leger, kregen haar familieleden tegenslag. Het leven werd moeilijk en om verluchting te vinden, ging zij naar Amerika. Haar aankomst daar was als de dageraad van een nieuwen dag van hoop. Tranen vulden haar oogen toen zij naar het Vrijheidsbeeld opblikte en het besef van het symbolisme van dat beeld post vatte in haar ziel. Zij zegt: „Het was een gezicht dat ik nooit zal kunnen vergeten, toen het stoomschip de haven van New York binnenstevende en ik de Godin der Vrijheid zag. Want ik had zelf verdrukking ondervonden en hier was ik in het land der vrijheid”.

Weinig besepte zij dat deze verandering in haar leven het edele huis van haar vader een blijde hoop van vrijheid zou aanbrengen, zoals het Vrijheidsstandbeeld vrijheid beteekende voor haar.

Zij trouwde met Lars W. Hendrickson, een standvastig ouderling in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen en zij vestigden zich in Nieuw Mexico. Maar zelfs in deze nieuwe wereld, te midden van drukke bezigheden, gingen haar gedachten menigmaal terug naar het land van haar geboorte en haar voorvaderen, die daar geleefd hadden. Zij gevoelde in haar hart dat er nog verdere pogingen van haar verwacht werden.

Ontvangt een Zegen

Op een dag legde een bejaarde patriarch zijn handen op haar hoofd en zegende haar, zeggende: „Het is u aangewezen, het huis uwer vaderen te vertegenwoordigen, en hiertoe zult gij veel in het Huis des Heeren werken voor voorzaten die naar gene zijde zijn gegaan zonder in de gelegenheid te zijn geweest het Evangelie te hooren en te gehoorzamen. Gij zult, met uw echtgenoot, een zaligmaakster op den berg Zion zijn en uw leven zal

verlengd worden op aarde opdat gij de mate uwer schepping zult kunnen vol maken."

Toen zij er over peinsde hoe zij een zaligmaakster — een bevrijdster — kon worden voor het huis van haar vader, schoten haar Jesaja's woorden te binnen aangaande de geesten van de dooden, die „zullen samenvergaderd worden, gelijk de gevangenen in eenen put, en zij zullen besloten worden in eene gevangenis, maar na vele dagen weder bezocht worden". (Jesaja 24 : 22).

Zij las verder (1 Petrus 3 : 18-21) en zij vernam dat zij na vele dagen bezocht zijn geworden door den Heer Zelf — den Bewerker der Vrijheid — wiens zending, volgens den profeet Jesaja, onder anderen hierin bestond, dat hij „de gebondenen uit de gevangenis zou voeren, en uit het gevangenhuis, die in duisternis zitten — om den gevangenen vrijheid uit te roepen en den gebondenen opening der gevangenis". (Jesaja 42 : 7 ; 61 : 1).

Toen verstond zij de beteekenis van de woorden van Paulus : „Waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid". (2 Cor. 3 : 17).

Haar belangstelling geraakte in spanning. Zij kwam te weten, dat de gekruisigde Christus, toen Hij den „gebondenen vrijheid" uitriep, daadwerkelijk zendingswerk instelde in het doodenrijk, opdat ontlichaamde geesten daar de gelegenheid mochten verkrijgen, het evangelie te hooren en de waarheid hen vrij zou maken.

Het Evangelie van Christus leerde haar dat het 't hemelsch plan is dat de menschen vrij zullen zijn van de slavernij der zonde en dat de doop de deur is die naar de vrijheid voert, omdat de boetvaardige ziel door den doop gereinigd wordt van overtreding. Zij leerde verstaan dat de doop noodzakelijk is voor allen die hopen zalig te worden, want zooals de Meester tot Nicodemus zeide : „Tenzij iemand geboren wordt uit water en geest, kan hij het Godsrijk niet binnen gaan (Joh. 3 : 5).

Zij was gedoopt en gereinigd van zonden ; maar hoe stond het met haar voorvaders, die zonder dien doop gestorven waren ? Jesaja zegt, zij zijn in een geestengevangenis. Hoe kunnen zij daaruit bevrijd worden ?

De Weg is open

De Bijbelsche profeet schreef dat het doel van Christus' bezoek aan de geestenwereld het uitroepen van vrijheid was aan de gevangenen. De weg is open voor de boetvaardigen en de deur is de doop. Maar hoe kunnen ze gedoopt worden, dood zijnde ? Voor degenen die in de geestenwereld de voordeelen aanvaarden die het evangelie aanbiedt, heeft God in Zijn barmhartigheid de voorziening gemaakt dat levende verwanten van deze dooden het groote voorrecht zullen kunnen genieten, een tempel des Heeren binnen te gaan en daar den doop en andere plechtigheden te ondergaan voor en ten behoeve van de dooden, bij plaatsvervangung. De volle kracht van haar grooter zending begon Gerda Hendrickson

duidelijk te worden. Door dit plaatsvervangend werk kon zij een bevrijdster worden — een zaligmaakster — voor haar dooden, kon zij al haar voorvaderen de gelegenheid verschaffen een nieuwe vrijheidsgeboorte te verkrijgen.

Zij liet een bedreven genealoog in Zweden voor haar werken om haar stamboom op te sporen en zette haar nasporingswerk voort in de bibliotheek van de Genealogische Vereeniging van Utah. Zij verkreeg een uitgebreide namenlijst, waarop de namen voorkwamen van krijgs- en staatslieden van hoogen rang. Zij ontdekte dat zij afstamt, in de zestiende generatie, van Koning Karl VIII van Zweden en van vele Koningen en edelen van Zweden, Denemarken, Noorwegen, Duitschland, Frankrijk, Engeland, Schotland en Rusland.

Als zij blijft voortgaan, zal de stamboom steeds grooter afmetingen aannemen, totdat de reuzentaak: individueele plechtigheden te verrichten voor al de duizenden en millioenen dezer voorvaderen, overweldigend zal schijnen, ver boven haar beperkte kunnen. Toch moet het werk verricht worden. En bovendien hebben haar bureu en alle andere gezinnen evenveel voorouders als zij, die ook op vrijheid uit de geestengevangenis wachten en voor wie eenzelfde dienstbetoon verricht moet worden. Hoe kan zoo'n reuzentaak ooit volvoerd worden?

De God der zaligheid heeft dezen toestand voorzien en er schikkingen voor getroffen. In Zijn oneindige wijsheid heeft Hij het beschikt dat de aarde een Sabbathtijdperk genieten zal, het Duizendjarig Rijk genaamd, een tijdsbestek van ware vrijheid, waar twist en vijandschap buiten gesloten zullen zijn en alleen liefde en vrede heerschen zullen. De vloek zal weggenomen zijn van het land, dat als het Paradijs van Eden zijn zal.

De Bijbel leert, dat dan zelfs de dieren hun verscheurende aard zullen verliezen: „de wolf zal met het lam verkeerem, en de luipaard bij den geitenbok nederliggen; en het kalf, en de jonge leeuw, en het mestvee te zamen — de koe en de beerin zullen te zamen weiden, hare jongen zullen te zamen nederliggen, en de leeuw zal stroo eten gelijk de os. Men zal nergens leed doen noch verderven op den ganschen berg mijner heiligheid: want de aarde zal vol van kennis des Heeren zijn, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken.”

Het Leven verlengd

De lengte van het menschelijk leven zal in die jaren verlengd worden. Kinderen zullen niet in hun jeugd sterven, en een man zal den ouderdom van een boom bereiken. Zelfs dan zal hij niet in het graf slapen als de dood hem overvalt, maar zal hij veranderd worden in een oogwenk van sterfelijkheid tot onsterfelijkheid.

In dat tijdperk zal Christus, de Vrijheidsbewerker, op aarde geereen met de Heiligen, en onder hun bestuur zal het zalig-

heidswerk met grooter spoed geschieden. Onder deze gunstige omstandigheden zal het verlossen van de dooden zeer veel gemakkelijker worden, men zal bijna zijn ganschen tijd aan dit dienstbetoon kunnen wijden. Honderden tempels zullen gebouwd worden in onderscheidene deelen des lands, en daarin zullen duizenden en tienduizenden van de heiligen Gods optreden ten behoeve van allen die hun arbeid willen aanvaarden. Zoo groot zal de hemelsche medewerking zijn aan deze werkzaamheden, dat de Messias verreezen personen zal aanstellen om het werk te overzien. Onder die leiding zal het door de opofferingen als die van Gerda Hendrickson aangevangen werk, voortgestuwd worden tot een glorievolle beëindiging. Tevens zal er nauwer verkeersomgang zijn tusschen sterfelijke menschen en degene die hier geleefd hebben en gestorven zijn. Door dezen verkeersomgang zullen de namen van alle menschen, die geen gelegenheid gehad hebben het evangelie aan te nemen terwijl zij op aarde waren, maar die naderhand gewillig zijn het te ontvangen, gegeven worden aan degenen die in de tempels werken, zoodat de noodige plechtigheden verricht zullen kunnen worden. Want dit is het oogmerk van het Duizendjarig Rijk: dat de menschen hun tijd grootendeels zullen besteden, niet aan broodverdienen en het najagen van wereldsche dingen, maar aan het redden van menschenzielen en te arbeiden in de tempels des Heeren voor allen die de wetten gehoorzamen waarop de zegeningen der zaligheid steunen.

Brigham Young legt dit in bijzonderheden uit. Luistert naar zijn woorden:

»Weet gij waar het Duizendjarig Rijk voor is en welk werk er gedaan zal moeten worden in dat tijdsbestek? Veronderstel dat de Christenwereld thans één van hart was, één in geest en streven, zoodat de Heer het Duizendjarig Rijk kon aanvangen in macht en glorie, weet ge wat er dan gedaan zou moeten worden? Zoudt gij uzelf daar zitten wegzingen, de eeuwige gelukzaligheid in? Neen. Daar is werk te doen. Wat is het? Tempels bouwen. Wat gaan wij in die tempels doen? Wij zullen daar werken voor de zaligheid van onze voorvaderen, wij zullen hun geslachtslijsten verkrijgen zoover als wij kunnen. In die tempels zullen wij de plechtigheden van het evangelie van Jezus Christus voor hen verrichten, want niemand kan het Koninkrijk Gods binnengaan zonder geboren te zijn uit water en geest. Wij zullen arbeiden voor degenen die in de geestenwereld zijn, waar Jezus ging prediken tot de geesten in de gevangenis, zooals Petrus dat beschreven heeft in het derde hoofdstuk van zijn eersten zendbrief.

Het Doel van het Tijdvak

Zooals ik u dikwijls verteld heb, dit is het werk van het Duizendjarig Rijk. Voordat dit werk voltooid zal zijn zal een groot aantal van de ouderlingen Israëls pilaren worden in de tempelen Gods, om daar niet meer uit te gaan. Zij zullen daar eten en drinken en slapen en dikwijls zullen zij kunnen zeggen: »Vannacht is er iemand tot den tempel gekomen; wij wisten niet wie het was, maar het was ongetwijfeld een broeder, en hij heeft ons heel wat medegedeeld, dat wij nog niet wisten. Hij heeft ons de namen gegeven van velen onzer voorvaderen, die niet opgeteekend staan en hij heeft mij mijn ware geslachtslijn gegeven en de namen van mijn voorvaderen,

honderden jaren terug. Hij sprak tot mij: »Gij en ik zijn verwant; daar zijn de namen van uw voorouders, schrijf ze op en word voor hen gedoopt en bevestigd en red die en die en ontvang de zegeningen van het eeuwige priesterschap voor die en voor die, zooals gij voor uzelf doet«.

»Dit gaan wij doen voor de inwoners der aarde. Dan zal men in de geestenwereld zeggen: »Ziet gij niet dat er iemand voor u aan het werk is? De Heere is u indachtig en heeft aan Zijn knechten geopenbaard wat zij voor u moeten doen.«

»Daar zullen honderden en duizenden van de zonen van Jacob zijn om dienst te doen in deze tempelen voor u en mij. Joseph, Hyrum en vader Smith en vele anderen zullen daar zijn om het werk te leiden en te presideeren«.

(Wordt vervolgd).

DE AFRIKAANSCH BIJBEL

In de magazijnen van het hoofdkwartier van het Britsch en Buitenlandsch Bijbelgenootschap te Kaapstad in Zuid-Afrika heeft Donderdag 1 dezer de plechtige opening plaats gehad van de eerste kist met Afrikaansche bijbels, welke in Zuid-Afrika arriveerde. Een groot getal genoodigden was tegenwoordig. Bij den eersten bijbel, die uit de kist genomen werd, hield ds. F. X. Roome, voorzitter der afdeeling-Kaapstad van het Bijbelgenootschap, een rede, waarin hij dezen feestdag een „rooiletterdag" noemde in de geschiedenis van Zuid-Afrika, zoowel voor de blanken, die den bijbel nu in de landstaal ontvangen, als voor de kleurlingen, die het Afrikaansch lezen en verstaan.

De eerste drie verzen van den Afrikaanschen bijbel, een zelfstandig type van vertaling toonende, luiden aldus: „In die begin het God die hemel en die aarde geskape. En die aarde was woest en leeg, en duisternis was op die wêreldvloed; en die Gees van God het gesweef op die waters. En God het gesê: Laat daar lig wees! en daar was lig."

De Afrikaansche bijbel, die ook Nederlandsche belangstelling verdient, is te Londen verkrijgbaar bij het Britsch en Buitenlandsch Bijbelgenootschap en zal ook wel door middel van het Nederl. Bijbelgenootschap besteld kunnen worden.

EEUWIGE ONTWIKKELING

Eeuwige arbeid, eeuwige ontwikkeling, eeuwige strijd, eeuwige overwinning mogelijk: zoo vat ik den mensch op, die eenmaal op een beter spoor gekomen is. . . . Rust is de dood, zoowel in het zedelijke als in het stoffelijke. . . .

Na deze aarde wacht men een beteren toestand: ik doe dat zeker. Maar geen toestand, die mij meer zal geven dan een andere oefenschool, voor mij geschikt, naar mate ik het kwade hier niet genoeg overwon. Op gemak reken ik niet, en — ik zeg het met eerbied — een hemel, waar ik niet zou kunnen arbeiden, zou mij een hel zijn. God zal echter alles best maken, en mijne hoop is geheel en al vertrouwen.

Dr. G. J. Mulder.

GOD VOORZIET ALWIJS EN GOED

(Naar het Engelsch van E. H. Woodmansee)

Maakt donk're lucht U leed-beducht,
 Zoekt vrees of twijfel vasten voet,
 Wees niet versaagd, de morgen daagt,
 En God voorziet alwijs en goed.
 Op onze beë daalt hemelvreë
 En licht in het ontroerd gemoed ;
 De droefste druk brengt vaak geluk,
 En God voorziet alwijs en goed.

Een ijvrig God bewaakt ons lot,
 Heft hemelwaarts onze aardsche zin ;
 Dreigt storm of klip ons levensschip,
 Het vindt de haven Zijner min.
 En ziet ons oog tot Hem omhoog,
 Door 't wolkenfloers, het merkt de reën,
 Het hemelsch licht geeft klaar gezicht
 Op wat ons onbegrijp'lijk scheen.

De diepste ellend' die 't menschdom kent,
 Kan nooit verschrikken 't vroom gemoed,
 't Welk stil vertrouwt en hierop bouwt,
 Dat God voorziet alwijs en goed.
 Vermeedert al des vijands tal,
 Hij oogst volslagen tegenspoed ;
 De droefste druk brengt vaak geluk,
 En God voorziet alwijs en goed.

K.

INHOUD

Alles well! alles well! . . . . 197 Waarom sommigen weigeren acht te geven op de Evange- lie-Boodschap. . . . . 198 Hoe men leert onderwijzen . 200 Priesterschapslessen . . . . 203 Zendingsnieuws. 204		Van de Redactie: Joseph Smith, de Profeet- Martelaar . . . . . 205 Susa Young Gates . . . . . 206 De weg tot volmaking . . . . 207 De Afrikaansche Bijbel . . . . 211 Eeuwige ontwikkeling . . . . 211 God voorziet alwijs en goed. 212
--	--	--

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B,
 Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.
 Afzonderlijke nummers 15 cent.